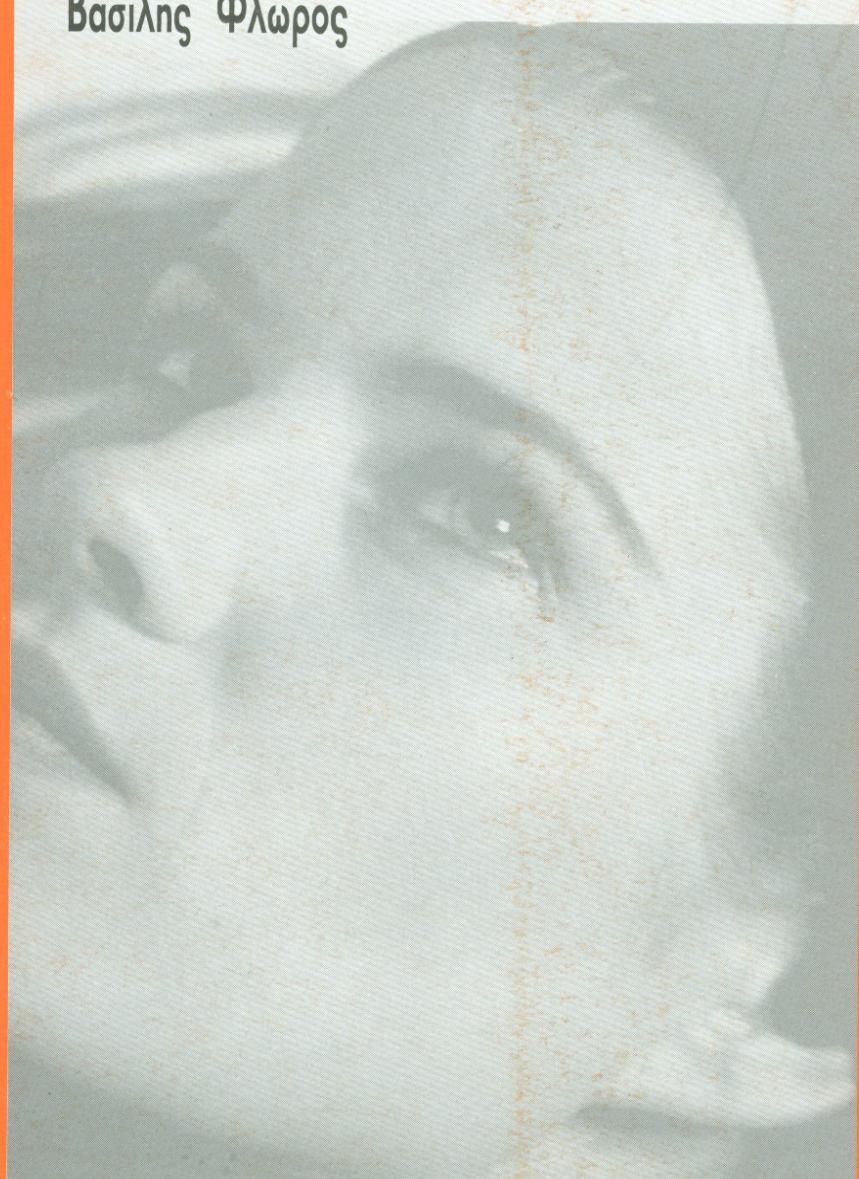

ο Φωτεινός Χρόνος που προϋπήρχε

Ποιητικές ιστορίες

Βασίλης Φλώρος

Δυτικές Ινδίες

Περιεχόμενα

Ποίηση = Ενοποίηση (Ευφροσύνη Σπανέα)	7
Γένεση	9
Η Μαρίνα, η παλιά τραγουδίστρια	10
Ο έρωτας	11
Λαϊκή ψυχών	12
Η γνώμη	13
Τα κλειδιά	14
Ο Κωνσταντίνος και... ο Δον Χουάν	15
Ο δικαστής και ο κατηγορούμενος	16
Ο τρελός Χάρυ	17
Ιωάννης	18
Οι φίλοι ενός άγνωστου χρόνου	21
Ο Καλαματιανός ψαράς	22
Ο Σολομώντας της γραφής	23
Η διαθήκη του Μνημάρχου	24
Χωροχρονοφαντασία	25
Ένα τυχαίο τρακάρισμα	26
Τι θα τα κάνεις, πες μου	27
Την έλεγαν Ντήντριχ	28
Επευφημία κινδύνου	29
Παραμόρφωση	30
Αλλαγή	31
Το στρώμα σου	32
Η ρυτίδα ενός Σαββατόβραδου	35
Η εκτέλεση	36
Ο γερο-Σάμυ	37
Ταξίδι στην Ευρώπη	38
Ο Βασιλιάς των Πιθήκων	39
Άδικος πνιγμός ενός ποιητή	40
Αρχέγονη μύηση θανάτου	41
Η απολογία του Ορέστη	42
Απορία	43
Ανώφελος θαυμασμός	44
Μελλοντικός πόλεμος	45
Η λογική της αγάπης	46
Ο συγγραφέας και η κακιά πεθερά του	49
Η φωτιά ενός πονεμένου πόνου	51
Ηλισά Ορώφ	52

Ο δικαστής και ο κατηγορούμενος

«Εσύ είσαι ο κατηγορούμενος;» ρώτησε ο δικαστής.

«Εγώ είμαι ο κατήγορος», απάντησε αυτός.

«Σε κατηγορούν ότι είσαι κατά των νόμων και εχθρός του κοινωνικού συνόλου;».

«Είμαι εναντίον των καταναγκασμών και εχθρός του απαθούς συνόλου».

«Ξέρεις ότι οι πράξεις σου είναι επικίνδυνες για το δημόσιο συμφέρον;».

«Ξέρω ότι οι πράξεις μου είναι επικίνδυνες για το συμφέρον των λίγων».

«Δέχεσαι τις κατηγορίες που σου προσάπτουν;».

«Δέχομαι τα δικαιώματά μου που μου είχαν αφαιρέσει».

«Αυτές είναι οι ψεύτικες δικαιολογίες σου;».

«Αυτές είναι οι αληθινές ομολογίες μου».

«Θα σε καταδικάσω!».

«Έχεις ήδη καταδικάσει τον εαυτό σου».

«Ενοχος ο κατηγορούμενος», είπε ο δικαστής.

«Ενοχος ο κατήγορος», είπε ο κατηγορούμενος.

Έπειτα, ο καθένας τους κλείστηκε στη φυλακή του.

Η εκτέλεση

Είχα διαταγή για άμεση εκτέλεση.

Ήταν τέσσερα παιδιά. Όλα τους όμορφα, με λιγνά σφιχτοδεμένα σώματα, μάτια μεγάλα, βαθύ μπλε της θάλασσας και μαλλιά ξανθά ολοφώτιστα, σκέτο χρυσάφι! Τόσον καιρό ομολογώ πως τα είχα συνηθίσει. Θα τολμήσω να πω ότι τα αγαπούσα... Πολύ... λίγο, δεν ξέρω. Και τώρα αυτή η καταραμένη διαταγή για να τα εκτελέσω.

Κυριακή ξημερώματα, ανατολικά της πόλης, τα έστησα δίπλα από κάτι κορμούς κυπαρισσιών. Στάθηκα απέναντί τους. Σήκωσα το όπλο μου. Εκείνα με κοιτούσαν ατάραχα και χαμογελαστά, παρατηρώντας την άσημη αχαριστία της Βασιλείας μου. Πάτησα τη σκανδάλη. Κατά ριπάς. Έπειτα, οι χαριστικές βολές.

Όμως ένα τους, το μεγαλύτερο, πλημμυρισμένο στα αίματα ακόμα ψυχορραγούσε. Δεν θα ήταν πάνω από δεκαπέντε, όσα ήταν και τα χρόνια που ήμασταν μαζί. Έβγαλα το μαχαίρι μου και του το κάρφωσα στην καρδιά.

Μετά ήρθε ένα τηλεγράφημα από την Εξουσία της Λογικής το οποίον έλεγε πως είχα κάνει το χρέος μου. Τα όνειρα που είχαμε μαζί γεννήσει ήταν πια νεκρά. Πήγα ξανά στη σκοπιά μου. Για μεσημεριανό έφαγα λίγες ξεφτισμένες ενοχές και ήπια δύο κούπες από εσχατική θλίψη. Το απόγευμα μια απρόσμενη ελπίδα ήρθε και με βρήκε. Χώθηκα γυμνός στην αγκαλιά της παραδομένος στο θολό της φιλί.

Η καινούργια σύλληψη είχε γίνει. Κυοφορούσα μέσα μου καινούργια παιδιά. Σύντομα θα γεννούσα καινούργια όνειρα. Έπρεπε από εδώ και πέρα να προσέχω. Γιατί ο κανονισμός ήταν αυστηρός και το έλεγε ρητά: «Σε κάθε μάχη πρέπει να είσαι έτοιμος για κάθε ενδεχόμενο».

Έτσι, σαν καλός στρατιώτης, ξαναγέμισα το όπλο μου...

Ο γερο-Σάμυ

Ο γερο-Σάμυ, ο κοσμογυρισμένος, κάποτε μετανάστης στην Αμερική, στο *Πανελλήνιο* καφέ να μπαίνει πάντα κατσούφης και γκρινιάρικα να ψάχνει ένα τραπέζι και μετά να βρίζει τους πολιτικούς, τους παπάδες, την αστυνομία και όλους τους Καλαματιανούς και τον μικρό σερβιτόρο που πάντα του έχυνε τον ελληνικό.

Και αμέσως ερχόταν και η σειρά μου, καθώς συχνά με έβλεπε να γράφω.

«Και τι νομίζεις ότι κάνεις Μπιλ;» φώναζε. «Απλώς διαλαλάς αγωνίες ανούσιες και έτσι δεν ησυχάζεις ποτέ. Άσε που είσαι και επικίνδυνος για τον παραδειγματισμό των νέων, αντί να κυνηγάς γυναίκες, προτιμάς να γράφεις στίχους!».

Μια μέρα ο γερο-Σάμυ ήρθε χαμογελαστός και ευγενικός (πράγμα που μας παραξένεψε όλους) σα να είχε πετάξει από πάνω του το βαρύ παλτό της οργισμένης θλίψης και αφού κέρασε όλο το μαγαζί, κάθισε δίπλα μου λέγοντάς μου:

«Χρόνια τώρα νόμιζα πώς μύριζε ο αέρας του κόσμου. Σήμερα ελευθερώθηκα όταν ανακάλυψα ότι ο αέρας ήταν καθαρός. Εκείνο που μύριζε ήταν η ανάσα μου».

Από τότε δεν συνάντησα ποτέ τον γερο-Σάμυ. Κάποιοι είπαν πως πέθανε. Κάποιοι άλλοι πάλι είπαν ότι έφυγε για ταξίδια, για την Αμερική. Για να ξαναδεί από την αρχή τον κόσμο, μ' άλλα μάτια.

Όμως εμένα μου έχει λείψει η θυμόσοφη γκρίνια του και όταν κάθομαι στο *Πανελλήνιο* περιμένω εκείνο το γνώριμο χέρι του να με χτυπήσει στον ώμο και να μου πει χαριτολογώντας:

«All right, Bill! Αλλά, το να γράφεις ποιήματα δεν είναι δουλειά για άνδρες!».

Φωτεινός χρόνος είναι η στιγμή της δημιουργίας
του αγαθού.

Είναι η στιγμή που υποστηρίξαμε το δίκαιο,
το ηθικό, το καλό, που υποστηρίξαμε την αλήθεια.

Η στιγμή μιας θετικής σκέψης και πράξης.

Η στιγμή που κάτι όμορφο σκίρτησε μέσα μας.

Η στιγμή που νιώθουμε χρήσιμοι, αρμονικοί,
γαλήνιοι.

Η στιγμή της υπηρεσίας.

Η στιγμή που κάνουμε το χρέος μας.

Είμαστε μεταφορείς και δημιουργοί φωτός.

Είμαστε παιδιά του φωτεινού χρόνου.

Φεύγουμε από Εκείνον με την ελπίδα
να δημιουργήσουμε δικό μας φως.

Να γίνουμε αυτόφωτα όντα και να ξαναγυρίζουμε
σε Αυτόν, με όσο φως ο καθένας μπόρεσε
να μαζέψει στο γήινο χρόνο της ζωής του.